

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Grammatica Hebraeae Chaldaeaeqve Lingvae

Aurogallus, Matthaeus

Vitebergae, 1531

VD16 G 2553

Conivgationes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69682](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69682)

CONIVGATIONES.

Vatuor sūt coniugationes per quas singulas vnū quod que fere coniugatur verbū, Passiuum semper cum actiuo more latino coniunximus. Aliam porro ab alia, suis & uocibus & formatiuis discernimus characteribus, in fine autem eadem est omniū inflexio verborum, quantum ad personas, genera, numeros, & tempora.

PRIMA CONIVGATIO

Prima coniugatio tres terminales habet uoces, nempe punctum o latinam uocalē sonantem, item _ & . Quas quidem terminaciones Moses libro secundo hac comprehendit periodo גְּלֵא יִבֵּל
מִשָּׁח

משה לבוא אל אהל מועד כי שכן
 עליו הענין ובכבוד יהיה מלא את המ
 Priorum syllabam perpetuo
 cum uides subscriptā, uero alterius
 syllabæ uox nonnunquam in ab ac
 centibus, conuertitur Psalmo primo,
 ובקרה חטאים לא עמד ובמשב לזים
 Verbis autē א uel ה desinen
 tibus moris est pro in fine recipere.
 Moses libro primo ולמקוה חמים
 Solomo in sententijs קרא ימים
 אל האמר באשר עשה לי בן אעשה לו

CANON DE THEMA
 TE VERBI.

Mne thema primæ coniu /
 gationis trium est literarū,
 tertiæ personæ, præteriti
 D in tempo /

temporis, numeri singularis, indica-
ui modi, & masculini generis, ab illo
deinceps, reliquæ inflectiones, modi
tempora personæ, item et participia,
manant, per accessionem literarum
syllabarumque seruilium.

De seruilibus & literis & syl-
labis, quæ personas, genus,
numerum, in Præteri-
to tempore osten-
dunt.

¶ Si in fine adnotatur themati nihil
aliud quam genus immutat, quoni-
am foemini: est signum, vt אָרְבָּנָה

¶ Secundam facit personam singula-
rem verum duplicem ob vocem nō
nihil habet variationis, nam cum
mascu: cum: vero foemini generis
existit

existit vt עבֹרָה עבֹרָה

הי Syllaba primæ personæ singulari,
communis gene: ministrat vt, זבֹרָה
Sed in hac persona nonnunquam
accentus in uertere solent. Ionas
בַּהֲתַעֲסַתְּ עָלַי וּמַשִּׁי אֶת־יָתוֹם זַבֹּרָה

ו Cū uoce quæ latinis u ualeat, tertiã
designat personam plura: communis
gene: vt בְּהַרְרֵי Huius quoq; personæ
penultima syllaba per sepe in de/
mutatur Moses libro primo. מִבֵּל
אֲשֶׁר בְּהַרְרֵי

הם Secundam constituit personam
plura: mascul: gene: vt הַלְבָתָם

הן Eandem absoluit eiusdem numeri,
sed diuersi gene: nempe foeminini vt
הַלְבָתָן

D iij

ג

אז Primam in plurali numero perso/
nam commu: gene: efficit, vt הָטְאוּ

PRAESENS TEMPVS.

LOco verborum praesentis
temporis, hebraeus sermo
participij vtitur, cum pro/
nominibus, quae ipsam rerum de/
monstrant personam, vt אָנִי שׁוֹמֵעַ
אִתָּךְ שׁוֹמֵעַ תְּהֵא שׁוֹמֵעַ אֲנִי
שׁוֹמְעִים אִתָּם שׁוֹמְעִים הֵם
שׁוֹמְעִים

DE FORMATIONE PARTICIPIORVM
praesentis temporis.

Quod si post primam mox
thematicam literam, ו, cum api/
ce quo o significamus colloces, praesentis
temporis participium habebis,
in

in vtroque, cum genere, tum numero, exemplum masculinum: פוקר פוקרים
 verum terminatio in plurali numero, ut iudes cum, , commutata est, quod etiam in foeminino genere & in utroque numero facit ut פוקרה פוקרות
 Pro, uerba quae h' efferuntur, assumunt ut וונה Psalmo lxxiiij.

הַדְמַתָּה בֶּל וּוְנָה מִמֶּנּוּ

FUTURVM.

Literae ה' & ז' praepositae thematici, in futuro tempore, & personas, & genera disponere solent.

⚡ Perficit primam personam singularem communi genere: ut אפקור.

⚡ Tertiam personam masculinorum verborum, ambobus in numeris facit

D v cit

cit, exemplum singulare vt **אֶקֶר**
plurale vt **אֶקְרִי** vbi velim consyde
res cum u latinæ uocalis nota, in fi
ne thematis, esse numeri multitudi
nis semper indicium.

Secundæ personæ mascu: generis
utroque in numero se formatiuum
præbet characterem, singulariter vt
אֶקֶר pluraliter vt **אֶקְרִי** At in uer
bis foemini: gene: non modo secun
das, sed quoque tertias, duobus in
numeris personas, ostendit, Obserua
tertiam futuri foemi: gene: singula:
nume: prorsus similem esse secundæ
mascu: gene: quæ non nisi ex foemini
norum nominum addicione agnosci
tur Solomo in sentencijs **בְּלֵב גְבוּרָה**
תְּנוּחַת הַבְּבוּרָה Secunda uero singu: foe/
mininorum ad discrimen aliarum
persona

personarum י literam in fine recipit,
Moses libro primo בעצב הלוי בנים
Deinde secunda & tertia foeminino/
rum in numero multitudinis sunt א/
quales, quibus ה syllaba in calce ad/
iungitur, vt תפקודנה

² Primæ personæ pluralis numeri
communis generis index est ue
תפקוד

DE VOCIBVS QVAS FOR
MATIVAE FVTVR ITEM
PORIS LITERAE RECI
PIVNT.

IN capite perfectorū uerbo
rū א, uero ה & נ punctū i
significantem admittunt.
Sed ante ea quæ a ה uel ו inīcium su/
munt nonנאָפּ nonנאָפּ accipiūt
Psalmo

Psalmo xc. בחציר יהלח Psalmo oc
de ביום אתמול כי יעבר Psalmo xci
In principio vero
defectiuorum uerborum quibus
media est thematis litera omnes futu
ri tēporis characteres cum subscrip
tos obseruauimus Psalmo lxxviii.
Samuel יקום אל הים יבוצה אויביו
libro secundo לא המיה Ante uero
ca quæ a י exordium capiunt, uoces
trifariam uariare uidentur, י deficien
te, adsciscunt Moses libro quarto
Præsente י punctum לא תלה עמכם
i latinæ uocali similem recipiunt Hie
remias ואתה אל הירא עבדי יעקב Mu
tata autem י litera in י tum una cum
uocem u resonantem sibi adiun /
gunt Moses libro primo לא ואתה
In uerbis au / לחמלט התנה
tem

tem ubi & primum occupat locum
ibi futuri temporis indices cum api/
ce quem per o uocalem intelligimus,
scribuntur. Samuel libro ה וְלַעֲמִישָׁא
בִּי תָנָה אֲנִי בִּירַי יֵאבֶדֶר חֲצִי
Psalm: xcij המורה
Postremo si in themate ה ultima lite
ra desit, tum futuri notæ non aliam
quam uocem sumere solent Moses
libro quarto אֶל־חֲבֹן אֶל־מִצְחָתָם
In fine terminaciones personarum fu
turi temporis sunt _ _ aut ך cum pun
ctis u vel o in pronuntiatione sonan
tibus .

IMPERATIVVS

Secunda imperatiui perso
na singularis numeri mascu
lini generis in prima syllaba

ut plurimum cum in altera uero cū
ו & uoce o sonum reddente signatur
ut בקרי Apud Hieremiam tamen in
threnis cum in fine legitur זכר עני
et cū eadem uoce in principio, Mo
ses libro quinto שמור את יום השבת
Sed accepta in calce ה litera auctaq;
syllaba, ita bifariam reperitur Psal /
mo lxiix קרבה אל גפשי Moses libro
primo שכמה עמי In defectiuis au /
tem uerbis quæ a י sumunt initium
habet Psal: שב לימיני Pluralis au /
tem in ו cum puncto quo u proferen /
do sonamus desinit ut בקרי in prima
syllaba cum ipsius i uoce, ad differen /
ciam tertiæ personæ præteriti plura /
lis quæ terminatur. Quanquā hæc
etiā syllaba sed admodū raro, in secū /
da imperatiui persona, eādē recipit
uocem Psalmo c. ברבו שמו Secun /
dam

dam postea singularem foeminini ge-
 neris ^י finit vt פקירי Cum tamen sub
 prima syllaba etiam inuenitur Psal/
 mo עיין פקירי את יהוה הוה Plura/
 lem פקירנה syllaba finit vt פקירנה
 Pro terens uero huius modi perso/
 nis usurpamus terciās futuri in uro/
 quæ & numero & genere.

INFINITIVVS

Infinitiuus omnino similis
 est imperandi modo vt פקירי
 Dēptis uerbis in ה terminan/
 tibus, vbi ultima litera radicis com/
 muniter in ה demuta. ur, vt עשה
 עשות

GERVNDIA.

Gerun/

Gerundia formant literæ כ ב
 ל & ם in singulis coniugaci-
 onibus præcedentes infinitivum. In
 prima coniugacione uocalis ם uocem
 adsumunt, autem recipiunt si huius-
 cemodi gerundis Pronomina deri-
 uatua adiungantur Psalmo cvi

בְּשִׁמְעוּ אֵת רִנָּתָם

EXEMPLVM PRIMAE
 CONIUGATIONIS
 VERBI AC
 TIVI.

עבר

פָּקַד פָּקַדְתָּ פָּקַדְתִּי פָּקַדְתֶּם פָּקַדְתִּין

פָּקַדְתִּי פָּקַדְתֶּם פָּקַדְתִּין פָּקַדְתֶּם

חבנוני

פּוֹקֵד פּוֹקֵדִים פּוֹקֵדָה פּוֹקֵדוֹת

Præsens tempus in verbis desinen-
 tibus a tercia præteriti temporis per-
 sona

sona ex sententia oracionis dinosci-
mus lonas אלהי השמים אני ירא

עתיד

אפקוד יפקוד תפקוד נפקוד יפקוד
תפקוד תפקוד תפקודי תפקודנה

עודי

פקוד פקוד פקודי פקודנה

פקוד

פקוד

ובאותיות בכלם בפקוד בפקוד
לפקוד מפקוד לם

PASSIVUM PRI-
MAE.

IN thēatis inicio ꝛ cū puncto,
quod i sonum efficit, uerbum
passiuæ uocis primæ coniu-
gationis demonstrat ut נפקוד, Sed
ante uerba ab א ת ה & ע initium

E

sumen

sumencia in omnibus personis & in
 participio quoque cum subscribi so-
 let. Moses libro primo רָחַם אֵיל אֶחָד
 בְּקִרְבֵּי פְּסָלֵי בְּקִרְבֵּי
 Psalmo lxxvii. נָחַם אֶת רַמְיָה
 Aliquando ad
 mittit . Moses libro primo לָמַח
 לְבָרָה In fine ubique sui actiui
 retinet inflexionem, verum in princi-
 pio aliquantulum variatur, propter
 passivæ vocis notam, quam pri-
 mum formativæ futuri literæ depel-
 lunt, mox הַ imperativi & infinitivi
 signum, cuius semper loco prima ver-
 bi litera gravis prolacionis signum
 adsumit .

DE PARTICI-
 PIA.

 Vius coniugationis duo
 sunt participia eiusdem sig-
 nificationis, primum in
 alterum

alterum sine ך litera , in ך cū uocalis
latinae sono definit ut בַּקֵּר & בָּקֵר

EXEMPLVM VERBI.
PASSIVI.

עֵבֶר

בַּקֵּר בַּקְרָה בַּקְרָהּ בַּקְרָהּ
בַּקְרָהּ בַּקְרָהּ בַּקְרָהּ בַּקְרָהּ
בַּקְרָהּ

PARTICIPIVM PRI-
MVM

בַּקְרָהּ בַּקְרָהּ בַּקְרָהּ

PARTICIPIVM SECVN-
DVM.

בַּקְרָהּ בַּקְרָהּ בַּקְרָהּ
עֵתֵר

אֶבֶר אֶבֶר אֶבֶר אֶבֶר אֶבֶר
אֶבֶר אֶבֶר אֶבֶר אֶבֶר אֶבֶר
E ן

הַפְקֹדָה הַפְקֹדָה הַפְקֹדָה הַפְקֹדָה

Hic formativæ futuri literæ i punctū habent præter & cui subscribitur, quæ etiam vox hoc loco, persona rû futuri terminacio esse videtur. Si uero prima thematis litera de harum literarum א ה ח ע & ר numero est tum eadē vox formativis futuri characteribus famulatur Moses lib. pri.

יֵאָסֵר בְּבֵית מִשְׁמֹרֶתְכֶם

צִוְיִי

הַפְקֹדָה הַפְקֹדָה הַפְקֹדָה הַפְקֹדָה

מִקֹּדֶרֶת

הַפְקֹדָה

Huic infinitiuo si addideris præposi- ciones, de quibus paulo ante dixi- mus, habebis gerundia Psalmo.

cix

בְּחִשְׁבֹּטוֹ יֵצֵא רֶשֶׁעַ

SECUNDA

SECUNDA CONIUGA-
TIO VERBI AC-
TIVI.

Verbum actiuum secundæ
coniugacionis in prima sylla-
ba, aut uocem qua i intelligi-
mus, aut recipit, in altera uero non-
nunq̃ item & atq; admittit. Me-
dia autem thematis litera fere perpe-
tuo signum grauis prolacionis sibi
adiungere solet Solomo וְאֵן וְחָקֵר
תִּקֶן מִשְׁלִים חֲרַבַת Moses libro pri-
mo אֲשֶׁר וְדָבַר בְּרַךְ אֶת אֲבֹתָם
לַעֲשׂוֹת לָהֶם וְלֹא עָשָׂה Asaphus
שָׁמָּה שָׁבַר רִשְׁפֵי קֶשֶׁת Psal: lxxvi.
בְּאֲשֶׁר צִוָּה אֱלֹהִים מֹשֶׁה
אֶת הָהָרָה Porro hæc uerba ab illis, quæ
primæ sunt coniugacionis, in signifi-
catione plurimum differre non ui-
deo.

Parti

PARTICIPIVM PRÆSENTIS TEMPORIS

מ Cum ante thema, nota est participiorum præsentis temporis hic & in sequentibus, conjugationibus. vt מִפְקֵד in plurali numero in uertitur

EXEMPLVM VERBI ACTIVI.

עִבֵּר

פִּקְדוֹן פִּקְדוֹת פִּקְדוֹתַי פִּקְדוֹתֵם

פִּקְדוֹנוֹ פִּקְדוֹת פִּקְדוֹתָם

Ab accentibus aliquando in de / mutatur. Moses libro quinto

חֲטִיבוֹ בְּכָל אֲשֶׁר דִּבֶּר

חֲבִנּוֹנִי

מִפְקֵד מִפְקֵדִים מִפְקֵדָה מִפְקֵדוֹת

עִיֵּד

אִמְפֵּד יִמְפֵּד תִּמְפֵּד נִמְפֵּד יִמְפְּדוּ

תִּמְפְּדוּ תִּמְפְּדוּ תִּמְפְּדוּ תִּמְפְּדוּ

In hac

In hac coniugatione futuri notis,
uox in utroq; numero seruit.

צווי
פִּקֹּר פִּקְרוּ פִּקְרוּת

Secundis personis imperatiui modi
in utroq; numero & genere sub pri/
ma thematis litera _ famulatur.

פִּקֹּר
פִּקְר

Gerundiornm formatiuæ literæ ad/
ditæ infinitiuo . recipiunt . Moses
libro quinto . לֵל מִדְּאֵתְּבִים הַקִּים

PASSIVVM SECVN-
DAE

iiij

Passiuo

PAssivum huius conjugationis
 uerbum interdum ꝛ cum notu-
 la, qua u uocalis intelligitur, Autho-
 re Mose hispano, post primam habet
 thematis literam, ut פִּקֵּר Interdum,
 eiecta ꝛ litera, punctum quod u sonat
 ob cognacionem in transit ob facilio-
 rem passiuæ uocis in huiuscemodi
 uerbis cognicio nem, ut שָׁלַם Solo-
 mo in sentencijs מוֹצֵרִיק בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל
 Nec raro etiam hoc uerbum ꝛ cum o
 apice recipit, ut הוֹרַג Psal: xliiij.
 כִּי עָלִיד הוֹרַגְנִי בְּלִי חַיִּים

EXEMPLVM VERBI
 PASSIVI.

עִבֵּר
 פִּקֵּר פִּקֵּרָה פִּקֵּרְתִּי פִּקֵּרְתֶּם
 פִּקֵּרְתִּי פִּקֵּרְתֶּם

122.

Partis

PARTICIPIVM
PRIMVM

פֶּקַד פְּקָדִים פְּקָדָה פְּקָדוֹת

PARTICIPIVM SE-
CVNDVM.

מִפְּקָדָה uel מִפְּקָדִים מִפְּקָדוֹת
מִפְּקָדוֹת עֲתִיד

אֶפְקֹד יִפְקֹד תִּפְקֹד נִפְקֹד יִפְקְרוּ
תִּפְקְרוּ תִּפְקְרוּ תִּפְקְרוּ

Hoc verbum imperandi modo ca/
rere solet.

INFINITIVVS.

פֶּקַד uel פְּקֹד

TERTIA CONIUGACIO.

ה' & ה' huius coniugationis sunt indi/
ces, ה' radici ה' vero ultimæ radicis li/

E p

lcro

teræ præponimus. Primā et ultimam
syllabam cum puncto quod i sonae
signamus, penultimam vero cum ^ו ue
תפקיד Quod si prima thematis sit
gutturis litera, tum ה tertiae coniuga/
tionis nota sumere uidetur Samuel
libro secundo גם יהוה העביר השאתך
לא המות Verum ante uerba defecti
ua nonnunquam admittit Moses li/
bro quinto את לבבנו
Nonnunquam mutata antea י prima
radicis litera in ו, una cum ו in omni/
bus modis & personis, ubi non reñci
tur, apicē o sonantē recipere minime
grauatur Psalmo xcviij. הוֹרִיעַ יְהוָה.
הוֹשִׁיעֵנו יְהוָה. Psalmo cvi. יִשׁוּעָתוֹ
אל חינוך Porro uerborum in ה desi/
nencium est terminacio Samuel li/
bro primo וְאֵשׁר הָעֵלָה אֶת אֲבֹתֵינוּ
מִצִּיֵּן מִצִּיֵּן penultima syllaba
propter

propter gutturis literam cum scribitur.

DE PROPRIA VERBORVM
huius coniugationis significati-
one.

Verbis huius coniugatio-
nis toties utimur, quocies
non nihil agere uolumus
per alium, quem ad aliquid, aut suasu
nostro, aut iussu, siue alio quocun-
que tandem id fit modo impellimus
Moses libro quinto אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
אֲשֶׁר הוּא יְצַאֲתֶיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם

DE PARTICIPII NO-
TA ET EIVS
uocibus.

N participio n̄ renquitur a n̄
consonante, cui ut plurimum
subscribere moris est ut

מפקיר Sed ei, in defectiuis uerbis,
 que in prima cōiugatione pro media
 radicis litera ך habent, addimus Psal
 mo lxxiiij. ירוע במביא למעלה בסבה.
 עז קרומות Porro etiam ipsius
 o uocem admittit si thema ך primam
 literam in ך demutarit Psalmo lxxviij.
 אלהים מושׁיב יהודים ביתח

DE FORMATIUIS ET LI-
 TERIS ET VOCIBVS FV
 TVRI.

IN perfectis uerbis notæ fu-
 turi temporis reiecta ך lite-
 ra _ in omnibus accipere
 solent personis. At in imperfectis
 demutata ך prima thematis litera in ך,
 apicem qui o ualet, adsumunt Psal /
 mo cxl. וירוביהני Vbi autem ך medi-
 um occupat locum in prima uerbi
 positi.

posicione, tum ut in prima coniugatione, ita hic etiam, futuri characteres, seruant Solomo in sententis אָשׁוּב חַשׁוּת פְּסַלְמוֹ כְּאַיִשׁ בְּפִעְלֹהּ לְרֹאשׁוֹ עֵטְרַת פָּז

IMPERATIVVS.

Imperatiui personæ in utroq; & numero & genere sub ה huius coniugationis indice non aliam quã -uocem habent.

INFINITIVVS.

Secundæ personæ imperatiui similis est Infinitiuus. Cui si addideris ב ל ב & מ præposiciones cum , gerundia habebis

EX

EXEMPLVM VERBI
ACTIVI.

עבר

הִפְקֵד הִפְקַדְתָּ הִפְקַדְתָּם הִפְקִידוּ
הִפְקִידוּם הִפְקִידוּהוּ הִפְקִידוּהָ
הִפְקִידוּהוֹן

Hic י litera ex omnibus, dampnis tan-
tum tercijs, in utroq; & numero &
genere, personis excluditur.

הבזוי

מִפְקִיד מִפְקִידִים מִפְקִידָה מִפְקִידוֹת

In hoc participio non nunquam, ex-
cisa י figura, pro ipsius i uoce scribi-
mus Psalmo cxxxiij. מִפְקִידָה
nonnunquam sic etiam
in Psalmo iam memorato inuenies.

מִפְקִידָה נִשְׁאֵים מִפְקִידָה הַאֲרִז
עֲתִיד

פתיח

אֶפְקִיד יִפְקִיד הַפְּקִיד בַּפְּקִיד יִפְקִידוּ
תִּפְקִידוּ תִּפְקִיד תִּפְקִידוּ תִּפְקִידוּ

Hoc loco interdum media thematis
litera deficiente ꝑ pro i latinæ uocalis
sono recipit Moses libro primo .

Interdum Samuel וַיִּבְרַח בֵּין תַּמִּים
וַיִּבְרַח בֵּין תַּמִּים אֶת שְׂאֵל

צור

תִּפְקִיד uel תִּפְקִיד תִּפְקִידוּ תִּפְקִידוּ
תִּפְקִידוּ

המקור

תִּפְקִיד uel תִּפְקִיד

VErbum passiuæ vocis huius
coniugationis in prima syllaba
crebro habet ut תִּפְקִיד Psalmo xxij.
אֶת עַלֶּיךָ הַשֵּׁל כְּתִי מִרְחֵם
אֶת הַפֶּן Author in pri. libro regū
וַיִּבְרַח וְחֹרֵצֵי אֲנִי מִן תַּמִּים בֵּין תַּמִּים

aut ꝛ cum u latinæ uocalis sono ut
הִבַּח Psal. cñ. לְבַיּוֹשׁ לְבַיּוֹשׁ
absente uero ꝛ punctum quo, u signi-
ficamus proferendo, in ab̄it ut הִבַּח
Ita n. in hebræorū regū historia le-
gitur הִלַּח הַגִּד לְאוֹנֵי אֵת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי
בְּהַר אֵיזֶבֶל אֶת־נְבִיאֵי יְהוָה

EXEMPLVM.

עֵבֶר

הַפְקֵד הַפְקֵדָה הַפְקֵדְתִּי הַפְקֵדוֹ
הַפְקֵדְתֶּם הַפְקֵדְנִי הַפְקֵדָה הַפְקֵדְתִּי
הַפְקֵדְתִּי

PARTICIPIVM PRI-
MVM.

הַפְקֵד הַפְקֵדִים הַפְקֵדָה הַפְקֵדוֹת

PARTICIPIVM SECVN-
DVM.

מִפְקֵד

מוֹפֶקֶר מוֹפְקָרִים מוֹפְקָרָה מוֹפְקָרוֹת

עֵתִיד

אֶפְקֵד יִפְקֹד תִּפְקֹד נִפְקֹד יִפְקֹדוּ
תִּפְקֹדוּ תִּפְקֹדוּ תִּפְקֹדוּ תִּפְקֹדוּ

Imperandi modo secundum Moſem
grammaticum caret,

תִּמְקֹר
תִּמְקֹר

Q V A R T A C O N I U G A -
T I O .

P Rimum הַתְּ seruis ſyllaba,
deinde in altera thematis li-
tera ſignum grauis pronun-
ciacionis cum ſeu huic miniſtrāt
coniugacioni. Cuius uerba tam acti-
ue quam paſſiue ſignificant perinde
F quasi

quasi communia apud latinos vel me-
 dia apud græcos vt תתקלר חתפלל
 גם בי מֹשֶׁה libro quinto תהפֶּקֶר
 Author in regum histo-
 ria libro primo, תתפלל אל חבית הַזֶּה,
 מֹשֶׁה libro pri: תתקלר
 תְּ In penultima syllaba fere semper
 locum ocupat Reperiuntur tamen
 etiam exempla cum o apice Esaias
 עָמִי לֹא תִבְנוּן In fine oracionis ul-
 tima terminacio haud raro ab accēti-
 bus in uertitur Psalmo xciiij עֵי
 תְּ Si in præsentī tempore tale ali-
 quod flectas verbum הָ primum pel-
 litur per ׀ participiorum notam,
 postea per literas futurum tempus
 significantes, ubi הָ tantum manet cui
 dens huius conjugationis index.

EXEMPLVM.

עבר

עבר

התפקד התפקדת התפקדתי התפקדתי
התפקדתי התפקדתי התפקדתי התפקדתי
התפקדתי

הבגוני

מתפקד מתפקדים מתפקדת
מתפקדות

¶ Punctum, quo i significatur, addi-
mus, in utroquæ & genere & nume-
ro.

עתיד

אתפקד יתפקד תתפקד נתפקד
יתפקדו תתפקדו תתפקדו תתפקדו
תתפקדנה

Formativis futuri literis, easdem
quas in prima habuerunt coniuga-
tione uoces, adscribimus.

צור

F ה

התפקד

תתפקד תתפקוד תתפקודי תתפקודנה

תתקור

תתפקד

Huic infinitiuo si addas præposicio-
nes כב & מ cum tum gerundi /
a constitues. Psalmo cvi. לתתלל
עם זחלתך

De transpositione & muta-
tione literæ ת

ת formatiuus uerborum quartæ
coniugationis character, semper the-
ma ipsum præcedit, demptis quatuor
literis, quæ memoriæ adiuuandæ
gratia in uocabulis תש וז compre-
henduntur, quibus hæc eadem litera
postponitur, & aliquando uariatur,
aliquando nihil admittit uariationis,
ut

ut וְאָחִיָּה תָּמִים לוֹ וְאֶשְׁתִּמְרָה מֵעוֹנֵי
Ecce תּ impediēte ש consonante,
non præcessit. Item תּ inuenies
& non תּהסוּפּת Psalmo lxxxv
בְּחַרְתִּי תּהסוּפּת בְּבֵית אֱלֹהֵי מִדְּוָר
Deinde, si prima radi /
cis, aut צ aut ץ fuerit ת non solum
transponitur, sed etiam commutatur,
exemplum de צ, ut תּצַטִּיר Iosyas
וַיַּעֲשֶׂה גַם תּמָה בְּעַרְמָה וַיִּלְכֶּה וַיִּי
לְבִי תּlitera, quæ post צ locū
occupat, in ט transijt. Verum post ץ
in ך transformatur, quæ transforma /
tio admodum familiaris est & Chal
dæis & plerisque iudæorum scriptori
bus, vt תּוֹרְמָן sic enim citatum ex /
emplum לֹא צָבִי apud Mosē

grammaticum videbis, in quo ר ל lo-
 co non ponitur. Porro unicum tan-
 tum est verbum, ubi ה ante ו cerni-
 mus, ut הושיט Hieremias
 הושיט ידיו בדרור , quod procul
 dubio euphoniae gratia factum est,
 quoniam aequae creber consonanti-
 um ac vocalium concursus orationem
 viciat.

DE ADVERBIO.

Duerbium, aliud temporis

ut היום אמש ערב בקר
 $\text{אתמול או הלחפתאום עתה}$
 $\text{שלשם מחר תשוב כבר טרם באתם}$
 $\text{עוד תמיד סלח עולם יצח}$

Aliud loci